

Chương 11

Lune De Miel

“Yoon Nan Da!”

Hyun Moo đi một vòng nhà trong tìm Nan Da. Cô đã biển đi đâu mất. Phần đất trong sân đã hút sạch nước mưa, lấp lánh trong ánh nắng buổi sáng. Bị chói mắt, Hyun Moo tìm kính râm treo trên cổ áo đeo lên, rồi mở cửa gian bếp. Chỉ có hơi nước của cái bát đã rửa đang khô, còn Nan Da vẫn không thấy đâu cả.

Cô đang chuẩn bị bữa sáng cho anh, thi thoảng lại len lén liếc mắt về phía Hyun Moo, mặt đỏ ửng lên. Hai dải tai phủ lông tơ mềm mại đỏ hồng y hệt hai quả đào, bộ dạng lúng túng của cô thật đáng yêu. Lần đầu tiên trong đời Hyun Moo mới biết dải tai dày lộ ra giữa những sợi tóc mai lơ thơ có thể trở nên quyến rũ đến như thế.

Anh vẫn giả vờ không nhìn thấy để có thể trở trên ngắm cô thoải mái. Đúng là một cảm giác vui sướng không thể nói nên lời. Mỗi lần ánh mắt Hyun Moo chạm đến Nan Da, cô lại nghiêng đầu như thể lấy làm lạ, rồi hươ hươ tay trước mặt anh. Bộ dạng đó thật dễ thương, anh phải cố nhin để không bật ra tiếng cười.

“Ăn cơm nào.”

Hyun Moo đưa tay về phía khoảng không chạm vào dải tai cô, làm như thể vô tình sượt trúng, khiến Nan Da giật bắn người, rồi bỏ chạy hệt như người bị sét đánh. Chẳng biết cô trốn biệt đi đằng nào, mà cả buổi sáng cũng không thấy xuất hiện.

Cuối cùng Hyun Moo cũng tìm thấy Nan Da ở chỗ giếng nước phía khu vườn sau gian bếp. Cô đang đứng trước cái vại khổng lồ, dùng một tay đỡ lấy hông, luộc quần áo. Nan Da cuộn tròn cái khăn lại, đội lên đầu trông như con dê rồi xem xét cái nồi tỏa ra hơi nước nóng. Gương mặt đỏ lên vì nhiệt. Cô dùng cái kẹp to đảo quần áo. Chừng như rất mệt, thi thoảng lại đổi tay. Bộ dạng đỡ lấy hông trông thật giống một bà bầu. Cảm giác cái bụng mềm mại và ấm áp như một quả đồi thâm thấp vẫn còn sống động trong anh. Hyun Moo ngắm nhìn dáng vẻ thường ngày hiền hòa như một bức tranh đó. Dáng vẻ anh sợ một lúc nào đó sẽ không thể thấy lại.

“Yoon Nan Da! Em đâu rồi?”

Hyun Moo gọi Nan Da thật to. Anh có ý dò dẫm, nắm lấy sợi dây thừng được nối như dây phơi quần áo rồi lại gần cô. Đôi vai Nan Da giật bắn. Cô rụt

vai lại, giấu mặt sau ống khói. Rõ ràng cô nhìn thấy Hyun Moo nhưng lại giả vờ như không thấy. Bộ dạng nín thở kia trông thật giống con gà lôi mái vùi đầu trong đồng cát. Đôi môi Hyun Moo nhếch lên vẻ tinh quái.

“Ái ui.”

Đột nhiên Hyun Moo gặp người ôm lấy bụng. Nan Da vội đứng bật dậy chạy bỏ về phía anh. Cái khăn nhạt màu và mái tóc lấp lánh trong ánh mặt trời bay bay.

“Anh Hyun Moo! Anh đau ở đâu à? Đau nhiều không? Ói! Mẹ ơi!”

Hyun Moo ôm chầm lấy eo Nan Da khiến cô loạng choạng, giật mình hét lên. Anh cười khanh khách, tỉ cầm lên đỉnh đầu Nan Da.

“Anh làm gì thế? Làm em giật cả mình.”

“Thế sao em lại trốn hả?”

“Ai... ai trốn đâu?”

“Anh gọi mà em không trả lời đấy thôi.”

“Em không nghe thấy.”

“Thế hả? Giờ nghe cho rõ nhé. Yoon Nan Da, chúng ta đi chơi đi.”

“Đi đâu cơ?”

“Đâu cũng được.”

Hyun Moo bảo đi đâu cũng được. Rồi anh gọi taxi, nói ra cái tên Jungdamdong cứ như thể đi đến khu kế bên.

“Jungdamdong là ở đâu?”

Vờ như không thấy chú tài xế đang ngỡ ngàng, Hyun Moo nhẹ tênh trả lời là ở Seoul rồi leo lên xe. Tuy có hơi bất ngờ, song chiếc xe cuối cùng vẫn hướng về Seoul như tấm thảm bay của Aladin. Trong chiếc xe chạy về hướng Seoul, Hyun Moo đan bàn tay mình vào tay Nan Da rồi chăm chăm nhìn ra ngoài ngoài cửa sổ.

“Mình đi đâu vậy?”

Mãi đến khi tới trạm thu phí giao thông Seoul, cô mới hỏi anh đi đến đâu. Mặc cho câu hỏi của Nan Da, Hyun Moo chỉ nắm tay cô chặt hơn mà không nói

lời nào. Cô nhìn bàn tay đang siết chặt lấy tay mình. Móng tay anh đã dài thêm một chút.

“Phải cắt móng tay thôi.”

Nan Da vuốt ve ngón tay, lẩm bẩm như đang nói một mình. Hyun Moo quay đầu lại vuốt ve đôi má cô. Bàn tay anh to lớn và triu mến. Nan Da lặng yên vùi má vào bàn tay ấy. Có mùi kem dưỡng da nhẹ nhàng cùng hương gió thoảng qua. Những ngón tay vuốt ve má cô chậm rãi di chuyển đến sống mũi. Nan Da ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt anh phản chiếu lờ mờ trong cái kính râm đen. Như thể trông thấy những đốm tàn nhang của Nan Da, bàn tay Hyun Moo đùa nghịch gõ lên sống mũi cô.

“Dừng dừng mà.”

“Sao? Anh chỉ thử chạm một chút vào cái mũi giống Song Hye Kyo thôi.”

Nghe thấy lời Hyun Moo, chú tài xế taxi liền liếc Nan Da qua gương chiếu hậu trong xe.

“Chú tài xế nhìn kia.”

Nan Da đẩy tay Hyun Moo, gương mặt đỏ bừng lên.

“Em nói dối là coi chừng đấy nhé.”

“Dạ?”

Hyun Moo phì cười. Anh lại dõi mắt ra bên ngoài cửa sổ. Nếu có một điều Nan Da có thể làm, cô muốn gắn cái mũi của Song Hye Kyo lên mũi mình trước khi Hyun Moo nhìn thấy. Bằng không, cô muốn dùng tẩy, xóa sạch mấy đốm tàn nhang này. Trong lúc Nan Da loay hoay tìm cách hủy diệt đốm tàn nhang, chiếc xe đã dừng trước một tòa nhà nào đó ở Jungdamdong.

Lune de Miel

Nhìn logo trang nhã đính trên tòa nhà được làm bằng kính, Nan Da cố gắng tập hợp năng lực tiếng Pháp lồm bồm học được hồi cấp ba.

Tháng của mặt. Honey... Moon?

“Đây là đâu vậy?”

Vừa bước vào trong cánh cửa kính to, một giọng nói đã bay đến: “Tôi giúp gì được cho anh chị?” Cô búp bê Barbie với thân hình cực chuẩn đến người mẫu còn phải khóc thét vì ganh tị nở một nụ ngời tươi với họ và bước lại gần.

“Giám đốc có ở đây không ạ?”

“À, anh Park Hyun Moo phải không ạ? Mời anh đi hướng này.”

Đây là nơi mà những nhân vật chính của Jane Austen sẽ hiện ra nhảy điệu valse. Sàn nhà làm bằng đá cây thạch trắng khiến tiếng bước chân của Nan Da và Hyun Moo vang lên rõ to. Cô búp bê Barbie nhẹ nhàng dẫn họ đến ngồi ở ghế sofa bên trong. Khoảng mười phút sau, một người phụ nữ trung niên mặc màu đen từ đầu đến chân tới gần họ.

“Đến rồi đây à?”

Sau phu nhân Victory, đây là lần đầu tiên Nan Da gặp một người mang lại cảm giác tồn tại rõ rệt đến thế này. Sợi dây chuyền chói ngợp lấp lánh xung quanh cổ bà, chiếc nhẫn to trên ngón tay, thậm chí cả móng tay cũng được sơn đen. Người phụ nữ trung niên tao nhã và kịch tính như một nữ diễn viên tiến đến ôm chặt Hyun Moo. Đôi mắt bà được bao phủ bởi một đường kẻ mắt đậm và mascara long lanh ướt.

“Là cô gái này à?”

“Dạ.”

Rời khỏi cái ôm với Hyun Moo, bà quay sang nhìn Nan Da. Ánh mắt chậm rãi quan sát cô giống hệt lần đầu khi cô gặp phu nhân Victory, soi mói sít sao không một kẽ hở. Ánh mắt bà dừng lại thật lâu ở mấy đốm tàn nhang của Nan Da làm sống mũi cô nhồn nhột. Vì Hyun Moo không giới thiệu cô với bà, Nan Da đành bối rối cúi đầu chào.

“Cháu chào bác ạ. Hân hạnh được gặp bác.”

“Cháu tên gì?”

“Cháu là Yoon Nan Da ạ.”

“Chào cháu. Ta là Lee Ki Ra.”

Lee Ki Ra? Một cái tên quen thuộc. Có lẽ nào...?

“Dì hai của anh đây.”

Hyun Moo gỡ bỏ tò mò cho Nan Da.

“Nghe khá hơn Lee Ki Ja đúng không? Nhưng đây lại là những cái tên ông già bọn ta bỏ cả đồng tiền ra mới đặt được đây.”

Nan Da chăm chú nhìn giám đốc Lee Ki Ra. Cô tò mò không biết liệu Hyun Moo còn bà di nào khác có tên đại loại như Lee Kyo Ra, Lee Kin Da¹ hay không.

“Mấy tuần rồi?”

“Dạ?”

Giám đốc Lee Ki Ra chậm rãi đi một vòng quanh Nan Da. Bà lộ liễu sẫm soi mọi góc ngách từ đầu đến chân cô.

“Ta nói đùa bé ấy.”

“À! Hơn mười bốn tuần một chút ạ.”

“Tốt đấy.”

Giám đốc Lee Ki Ra gẩy nhẹ ngón tay, búp bê Barbie và một cô gái khác tiến đến.

“Dắt con bé đi chuẩn bị đi. Chọn giữa Amsale và Reem Acra² là được, chắc sẽ hợp lắm. À! Trang điểm tuyệt đối không được che tàn nhang nhé.”

“Vâng thưa giám đốc. Mời cô đi hướng này.”

Khi thấy búp bê Barbie định dắt mình đi, Nan Da liền nắm lấy cánh tay Hyun Moo. Amsale với Reem Acra là cái gì? Tai của Nan Da đỏ bừng lên. Cô không muốn để Hyun Moo nghe được chuyện về mấy đốm tàn nhang.

“À... anh Hyun Moo.”

“Không sao đâu.”

“Em cũng phải biết đây là chuyện gì chứ.”

“Anh muốn nhìn thấy.”

“Thấy gì cơ?”

“Dáng vẻ em lúc mặc váy cưới.”

“Váy... cưới ấy ạ?”

Nan Da ngơ ngẩn hỏi ngược lại. Hyun Moo vuốt ve cái trán nhô ra của cô và gật đầu.

Cánh cửa mở ra. Cô dâu bước vào.

Một bước, hai bước.

Mỗi lần cô dâu di chuyển, vương miện kim cương lại sáng lấp lánh như nước mắt. Khăn oan trong suốt rủ xuống trên đôi bờ vai tròn. Chiếc đầm nhẹ nhàng quần lấy chân cô phát ra tiếng sột soạt, phập phồng lên xuống.

Hyun Moo nhìn cô dâu không chớp mắt. Cái mũi lấm chấm tàn nhang của cô hơi chun lại vẻ xấu hổ. Anh trần trụi nhìn Nan Da, đoạn tháo kính râm, bước về phía cô.

Hyun Moo nhìn thẳng vào mắt cô và bước lại gần. Đôi mắt Nan Da dần mở to.

“Anh... Hyun Moo?”

Nan Da kinh ngạc nhìn Hyun Moo không ngần ngại bước thẳng đến chỗ cô. Cô hít một hơi, nét mặt như hoài nghi “lẽ nào”. Hai bàn tay chấp trước ngực như đang cầu nguyện của cô run rẩy.

“Anh... anh Hyun Moo? Giờ... anh... anh đang nhìn thấy à?”

“Ừ.”

“Thật không...?”

“Bốn mươi chín cái. Tàn nhang của em ấy.”

Nan Da lắc đầu quầy quậy, vẻ như không thể tin được. Hyun Moo ôm lấy đôi má cô.

“Đồ nói dối này.”

Hyun Moo đặt lên môi Nan Da một nụ hôn thật nhanh, và thì thầm. Những giọt lệ đọng trên đôi mắt mở to của Nan Da long lanh như những hạt ngọc trai.

Nhiếp ảnh gia đang chờ cơ hội không bỏ lỡ khoảnh khắc này, nhanh chóng nhấn nút máy ảnh. Cô dâu trẻ đứng trước khung cửa sổ phản chiếu ánh nắng buổi chiều nhạt nhòa, những giọt nước mắt long lanh đọng trên bờ mi. Chú rể với mái tóc ngắn mặc quần jeans, áo sơ mi trắng đang hôn cô dâu. Quả là có sức hấp dẫn đến kỳ lạ, ấn tượng hơn bất cứ cặp đôi nào anh ta từng chụp. Vì những biểu hiện bằng lời của họ thật dễ thương, hai người họ khiến anh ta cảm nhận được một sự tha thiết nào đó. Tựa như những bông tuyết trong giây lát sẽ tan biến.

“Bỏ áo vest đi.”

Giám đốc Lee Ki Ra nhìn ảnh hiện trên màn hình của nhiếp ảnh gia, bà trả lại cái áo vest búp bê Barbie đem tới.

“Hyun Moo, cởi đôi giày thể thao ra, làm hỏng cái đầm bây giờ. Nào, bắt đầu đi.”

Chỉnh váy cưới cho Nan Da xong, giám đốc Lee Ki Ra đứng tránh sang một bên, chăm chú nhìn hai người trước mặt. Chú rể mặc quần jeans đi chân trần ôm lấy eo cô dâu đang tươi cười rạng rỡ nhấc bổng lên.

Chiếc mạng che bay bay.

Vạt đầm phồng trắng tinh khôi.

Mỉm cười nhìn nhau.

Nước mắt.

Hôn. Hôn. Và lại hôn...

“Giám đốc, tôi khóc rồi.”

Búp bê Barbie đứng bên cạnh bà sụt sùi nước mắt. Giám đốc Lee Ki Ra nhìn hàng mi dài uơn ướn của cô ta, tắc lưỡi vẻ không vừa lòng. Bà quay lưng lại.

“Khóc lóc như đồ ngọc ấy.”

Dù đã được ngắm nhìn biết bao cô dâu trong suốt ba mươi năm qua, thế nhưng đây là lần đầu tiên đôi mắt bà đọng nước giống như một kẻ ngọc.

“Con sẽ đi du lịch à?”

“Chỉ mấy ngày thôi mẹ.”

Một lần nữa Hyun Moo cảm thấy gương mặt mẹ già đi và phờ phạc, như thể vừa lướt qua thêm mấy năm cuộc đời. Chỉ có mái tóc màu tím vẫn hoa lệ, nổi bật như bản tính thường ngày lộ ra của bà.

“Hyun Moo à.”

“Dạ.”

Phu nhân Victory cất tiếng gọi anh. Bà không nói gì một lúc lâu. Thấy hai đứa con đột nhiên về lại Seoul, bà chỉ biết cất tiếng thở dài. Lần đầu tiên bà không nhìn con trai mà lại nhìn Nan Da trước tiên. Hyun Moo đi rồi, liệu con bé sẽ sống ra sao. Bà biết phải làm thế nào với cô đây.

“Con đến chỗ Ki Ra à?”

“Dạ.”

“Con nghĩ gì vậy?”

Hyun Moo quay đầu lại, dỗi mắt nhìn dì Jung Rye và Nan Da đang chuẩn bị bữa tối.

“Bố... chắc hẳn đã rất muốn sống cùng mẹ đến năm một trăm tuổi.”

“...”

“Không ai có thể biết trước được điều gì mà mẹ. Có thể là một năm, mười năm, hoặc một trăm năm cũng không biết chừng.”

“Hyun Moo à...”

“Con xin lỗi. Con thấy có lỗi, thấy đáng thương, rồi thấy đau đớn. Nhưng vẫn nảy sinh lòng tham. Cô ấy là một người tuyệt vời dù không phải là con đi nữa cô ấy nhất định sẽ gặp được người tốt - một người tốt thực sự rồi sống thật hạnh phúc. Con chỉ giữ cô ấy cho đến lúc đó thôi, có được không? Con đã tham lam như vậy đấy.”

“Ha! Cái thằng ích kỷ.”

Phu nhân Victory dụi đôi mắt đỏ quạch. Bà khịt mũi. Người ra đi có biết được lòng của người ở lại không? Sắp đi mà chỉ nói như vậy thôi à? Cái thằng xấu xa. Dầu thế, phu nhân Victory vẫn chia tay về phía Hyun Moo. Thực lòng xin lỗi, nhưng không chỉ riêng anh nảy sinh lòng tham, mà đến chính bà cũng muốn giữ chặt lấy Nan Da. Tới khi nào có thể.

“Đám cưới thì sao?”

“Vớی bọn con, hôm nay đã là đám cưới rồi.”

“Cái thằng vô phép tắc, có mỗi hai đứa mà vớی nhau.”

“Con xin lỗi mẹ.”

“Không có nhẫn mà cũng gọi là đám cưới à?”

Phu nhân Victory đặt vào tay Hyun Moo một cái hộp nhỏ.

“Đây là chiếc nhẫn bố đã đeo vào tay mẹ lúc cầu hôn. Không biết có hợp không nữa. Nó không phải kiểu phù hợp với bất cứ ai đâu. Tay mẹ vốn rất đẹp mà.”

“Mẹ ơi.”

Hyun Moo ôm chặt lấy đôi vai gầy gò của mẹ.

“Mẹ đừng già đi nhé.”

“Được rồi.”

“Mẹ... hãy yêu thương Nan Da nhé.”

“Ha! Thế nên người ta mới nói nuôi con trai chẳng được tích sự gì cả đấy. Nhìn con xem. Con mà còn cư xử đáng ghét như vậy nữa, mẹ sẽ bắt con bé về làm dâu luôn đấy.”

“Mái tóc... hợp với mẹ lắm.”

Phu nhân Victory đang toan gặt đầu thì tròn mắt nhìn Hyun Moo. Anh đã cởi bỏ kính râm và nhìn thẳng vào mắt bà. Chăm chú nhìn vào đôi mắt đó, đột ngột bà đưa tay ôm lấy khuôn mặt anh.

“Hyun... Hyun Moo à.”

“Con định giữ bí mật với mẹ. Sợ lỡ lại tệ đi thì mẹ sẽ buồn lắm.”

“Ôi ôi. Hyun Moo, Hyun Moo à.”

Hyun Moo ôm chặt bờ vai run rẩy của mẹ và nở nụ cười với Nan Da đang cười rạng rỡ phía bên kia lớp kính.

Chiếc xe Range Rover màu đen đã lâu lắm rồi mới được chở chủ nhân, tiếng máy gầm lên như reo vui.

“Cô đi đâu đây ạ?”

“Fly me to the moon.”

Nan Da cười khúc khích trả lời câu hỏi của Hyun Moo. Cô thấy phơi phới và hạnh phúc không rõ lý do. Hãy để tâm trạng bất an bay theo mặt trăng. Bởi vì bây giờ chính là honeymoon mà.

“Hừm, cô có vé không ạ?”

Hyun Moo đưa giỡn chìa tay ra.

“Tôi có đây. Ticket to the moon.”

Nan Da kéo chữ “moon” thật dài rồi hôn lên má anh một cái đánh chọc.

Hyun Moo gõ gõ lên vô lăng, vẻ như thỏa mãn với nụ hôn của cô thay cho giá vé. Anh quay đầu lại, rồi túm lấy cằm cô hỏi.

“Just one-way?”

Khóe môi anh nhếch lên, đôi mắt như muốn hỏi: “Em đã sẵn sàng chưa?” Đôi mắt ấy cũng dường như muốn nói: “Từ giờ em không thể quay trở lại được nữa đâu”.

“Only one-way.”

Nan Da dùng ngón trỏ kéo làn môi đang rũ xuống của anh lên, tạo ra một nụ cười và gật đầu. Cô không cần vé khứ hồi. Chỉ cần được ở cùng Hyun Moo, vé một chiều cũng chẳng sao cả.

“Đang phát âm.”

Hyun Moo túm lấy gáy Nan Da, tỉ trán anh vào cái trán tròn tròn của cô rồi nhắm mắt. Được rồi, đi nào. Dù không biết con đường này sẽ dẫn đến đâu, nhưng chỉ cần được ở bên nhau thì không có gì phải sợ hãi.

“Nào, đi thôi.”

Hyun Moo mở bừng mắt, hướng về phía đôi mắt táo bạo không chút dao động nói. Anh sang số và giậm mạnh chân ga.

Nan Da đón lấy cơn gió mùa thu khô hanh, hát vang ca khúc Moon river. Cô ngâm nga:

Dù anh có đi đâu, em cũng sẽ theo anh.

Dù có là ở đâu.

Dù không thuộc về thế gian này.

Dù đó là nơi cuối cầu vồng.

Tuần trăng mật của hai người lặng lẽ trôi qua như những đám mây. Họ đi lang thang theo cơn gió thổi. Khi “Phía trước là con đường xấu hổ” xuất hiện, họ hôn nhau, ban đầu là đùa nghịch, dịu dàng rồi dần dần say đắm. Hai người thay phiên nhau lái xe, lúc mệt thì đánh một giấc ngủ ngay dưới bóng cây. Đón bình minh trên bờ biển nơi mặt trời mọc bùng sáng, quần lấy nhau như vũ bão dưới bầu trời đêm sao Polaris lấp lánh.

Hết như hai kẻ không còn có ngày mai.

Mấy giờ rồi nhỉ?

Ngoài cửa sổ bóng núi đã rải bước đến, trời lơ mờ tối.

7 giờ.

Xác nhận thời gian xong, Hyun Moo chăm chú nhìn Nan Da đang say ngủ bên cạnh. Dường như cô đang mệt, hơi thở thoát ra vẻ khó nhọc. Hyun Moo chỉnh cái chăn che lên đôi vai trần của Nan Da rồi ôm lấy cô. Đột nhiên anh nhìn sang bàn tay của Nan Da. Cô cuộn tay lại, nắm lấy ngón cái như trẻ sơ sinh nắm tay cả hai bên đều cuộn tròn, khổ sở như thể không muốn bỏ lỡ cái gì đó. Cô đang mơ sao? Hyun Moo thấy khó chịu anh yên lặng gỡ ngón tay cô ra. Những ngón tay được gỡ ra giật nảy, thế rồi ngón cái của cô lại cuộn vào, biến mất trong nắm tay như thể ốc mượn hồn giấu mình vào trong vỏ. Mặc cho Hyun Moo liên tục gỡ ra vẫn chẳng có tác dụng.

“Thói quen khi ngủ à.”

Hyun Moo phì cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên những ngón tay cuộn lại thành nắm đấm đó. Ngay khi hơi thở ấm nóng vừa chạm vào, nắm đấm của Nan Da liền duỗi ra thoải mái.

“Trời ạ. Yoon Nan Da, em thích hôn thật đấy!”

Hyun Moo cười khùng khục. Anh đùa nghịch cắn lên nắm tay Nan Da.

“Ừ ừm... Anh muốn ăn nắm đấm của em à?”

Nan Da tỉnh dậy, phát ra tiếng ừ ừ.

“Lúc em ngủ, tay em lạ lắm đấy.”

“Dạ?”

“Em cuộn ngón tay cái lại như thế này này.”

Hyun Moo cuộn nắm tay của Nan Da giống ban nãy, khiến cô nhìn chăm chăm vào nắm tay của mình.

“Chỉ là... thói quen thôi.”

“Thói quen?”

“Khi muốn đánh một ai đó em sẽ làm thế.”

“Ai đó?”

“Có người như thế đấy. Một người đàn ông không nghĩ đến cơ thể, tùy tiện thích gì làm nấy.”

“Người đàn ông tùy tiện thích gì làm nấy?”

“Vâng. Đã thế lại còn làm với bà bầu, giữa ban ngày ban mặt.”

“Thằng cha đó đúng là biến thái.”

Hyun Moo xoa xoa trán, giả vờ thản nhiên như không. Nan Da nhìn Hyun Moo với vẻ hết nói nổi, rồi trừng mắt với anh.

“Thằng cha đó biến thái thật nhưng chắc hẳn phải có lý do gì hẳn mới làm thế chứ?”

“...?”

“Nói cho cùng thì... bà bầu nhưng lại quyến rũ đến độ người ta không thể chịu đựng được. Làm giữa ban ngày ban mặt cũng xấu hổ thật nhưng mà...”

“Anh Hyun Moo!”

Mặt Nan Da đỏ bừng lên.

Hyun Moo kéo chần ra rồi nhanh như chớp ôm lấy eo Nan Da. Anh nhìn cô bằng đôi mắt không còn vẻ đùa nghịch, chậm rãi lướt tay theo đường cong kéo dài từ trán đến đầu mũi.

“Em không muốn xem người mình yêu sẽ có những biểu hiện thế nào sao?”

“...”

“Đôi mắt đen láy lấp lánh, mấy đốm tàn nhang đậm dần, đôi môi đỏ lừng, mạch máu ở gáy đập thành thịch...”

Hyun Moo vùi đôi môi nóng bỏng của anh vào gáy Nan Da.

“Gai ốc nổi trên da, bắp thịt khẽ run rẩy, ngực phập phồng...”

Hyun Moo lướt tay qua gai ốc nổi trên bắp tay Nan Da.

“Cái rốn lõm xuống, cái bụng nhô lên như ngọn đồi nhỏ... Anh không muốn quên đi một điều nào cả...”

Ngón tay của Hyun Moo như một lời thì thầm, chậm rãi di chuyển hỗn loạn trên cơ thể Nan Da.

“Và quan trọng nhất là... quá thiếu thời gian.”

“Anh Hyun Moo...”

Nan Da ôm chặt lấy cổ Hyun Moo, lắc đầu quây quây. Mỗi lần Nan Da lắc đầu, Hyun Moo lại càng vỗ về, ôm chặt lấy cơ thể cô hơn.

“Yoon Nan Da, hôn... anh đi.”

Hyun Moo thăm thì bằng đôi môi nứt nẻ trắng phờ.

“Như thế nào cơ?”

Nan Da ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Hyun Moo, hỏi về đùa nghịch để không khóc.

“Cho thời gian... ngừng trôi.”

“Ha ha. Không thành vấn đề.”

Cô bật cười. Giọt nước mắt đọng trên vành mắt rơi xuống.

“Chúng ta... chấp nhận lời khuyên của Einstein, chạy theo tốc độ của ánh sáng là được.”

Nan Da ôm lấy gương mặt Hyun Moo, đặt môi mình xuống môi anh.

Ghi chú:

1. Tên của phu nhân Lee Ki Da trong tiếng Hàn có nghĩa là “hãy chiến thắng nào”. Tên của giám đốc Lee Ki Ra, hay hai cái tên Lee Kyo Ra, Lee Kin Da đều có chữ “chiến thắng”, chỉ khác cách chia đuôi câu.

2. Hai thương hiệu váy cưới nổi tiếng thế giới.